

# As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland

*Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles*

## Kaip mažas vaikas

Prezidentas Džefris R. Holandas

*Pavaduojantysis Dvylikos Apaštaloj Kvorumo prezidentas*

April 2025 general conference

---

*I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.*

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile inclinations we don’t encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-

*Liudiju, kad kūdikiai, vaikai ir jaunuoliai yra žemėje klestinčios Dievo karalystės stiprybės ir grožio atvaizdai.*

Paskutinius savo žemiškojo gyvenimo metus Jėzus pradėjo intensyviau mokydamas apaštalus. Tam, kad Jo žinia ir Bažnyčia Jį pergyventų, į 12 labai paprastų vyrų, pažinojusių Jį vos 24 mėnesius, širdis reikėjo įdiegti daugiau.

Vieną dieną, pastebėjęs ginčą tarp Dvylikos, Jėzus vėliau paklausė: „Apie ką kalbėjotės?“ Raštai sako, kad, matyt, susigėdę „jie tylėjo“. Bet šis visų didingiausias mokytojas suprato jų mintis ir pajuto pirmą jų asmeninio išdidumo pasireiškimą. Todėl Jis pasiūkė vaikutį

ir tarė jiems: „Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip maži vaikai, niekaip neįeisite į dangaus karalystę.

Taigi kiekvienas, kas nusizemins kaip šis vaikelis, bus didžiausias dangaus karalystėje.“

Reikia pastebėti, kad toks įžvalgus komentaras apie vaiko nuolankumą buvo išsakytas dar prieš Kristaus gimimą karaliaus Benjamino atsisveikinimo pamoksle. Jame sakoma: „Prigimtinis žmogus yra Dievo priešas ir toks [...] bus per amžių amžius, nebent jis [...] taps šventuoju per Viešpaties Jėzaus Kristaus apmokėjimą, ir taps kaip vaikas – klusnus, [...] nuolankus, [...] pilnas meilės, [...] lygiai kaip vaikas [atsako] savo tėvui.“

Žinoma, yra tam tikrų vaikiškų polinkių, kurių mes neskatiname. Prieš dvidešimt penkerius metus mano trimetis anūkas įkando į

year-old sister on the arm. My son-in-law, caring for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that

ranką mano penkiametei anūkei. Mano žentas, tą vakarą prižiūrėjęs vaikus, puolė karštai dėstyti savo dukrai visas pamokas apie taiką, kokias tik galėjo sugalvoti, ir pridūrė, kad mažasis broliukas tikriausiai net nežino, koks būna jausmas, kai tau įkanda į ranką. Šis neapgalvotas tėviškas komentaras veikė maždaug minutę, gal pusantros, kol pasigirdo kurtinantis riksmas iš vaikų miegamąjo, iš kur anukė ramiai šuktelėjo: „Dabar jis žino.“

Taigi, ką turime pamatyti tarp jaunesniosios gyvenimo komandos dorybių? Kas net patį Jėzų Kristų pravirkdė švelniausioje Mormono Knygos istorijoje? Ko mokė Jėzus, kai iššaukė dangišką ugnį ir saugančius angelus, kad apsuptų tuos vaikus, ir nurodė suaugusiesiems: „Pažiūrėkite į savo mažutėlius“?

Nežinome, kas visa tai paskatino, bet, manau, tai buvo susiję su jų tyrumu ir nekaltumu, igimtu nuolankumu ir tuo, ką taigaliatnešti į mūsų gyvenimą, jei tai išlaikome.

Kodėl mūsų nevilties dienas kai kas apibūdino: „Tuštybių tuštybė, viskas tuštybė“? Kodėl Lehi regėtas didingas ir erdvus pastatas, nuo kurio taip dvelkė dvasinė mirtimi, apibūdintas žodžiais „žmonių vaikų tušti įsivaizdavimai ir išdidumas“? O zoraminkai, kurie meldėsi taip savanaudiškai? Apie juos Alma sakė: „O Dieve, jie [meldžiasi] savo burnomis, kai tuo tarpu jie yra pasipūtę [...] dėl tuščių pasaulio dalykų.“

Ir priešingai, ar yra kas mielesnio, tyresnio ar nuolankesnio už besimeldžiantį vaikėlį? Tai tarsi rojus kambaryje. Dievas ir Kristus jiems yra tokie tikri, bet vėliau kai kuriems ši patirtis gali tapti paviršutiniška.

Vyresnysis Ričardas L. Evansas prieš maždaug 60 metų citavo: „Daugelis iš mūsų pripažįstame esą krikščionys, tačiau [...] į Kristų nežiūrime rimtai. [...] Mes gerbiame Jį, bet neseiname Juo. [...] Mes cituojame Jo žodžius, bet negyvename pagal juos.“ „Mes žavimės Juo, bet negarbiname Jo.“

Kaip pasikeistų gyvenimas, jei pasaulis Jėzų laikytų kai kuo daugiau nei vien kartais pasakomais šventvagiškais jaustukais.

Bet vaikai tikrai Jį myli, ir ta meilė gali persikelti į kitus jų santykius gyvenimo žaidimų aikštelėje. Paprastai net visai maži vaikai taip lengvai myli, taip mielai atleidžia ir taip žaviai juokiasi, kad gali atitirpdyti net šalčiausią ir kiečiausią

even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and

širdį.

Tų savybių yra daugiau. Tyrumas. Pasitikėjimas. Drąsa. Charakteris.

Kviečiu su manimi pažvelgti į vieno jauno man labai brangaus draugo parodytą nuolankumą Dievui.

2025 m. sausio 5 dieną – prieš 91 dieną – Ystoniui Dariniui Džoliui buvo suteikta Aarono kunigystė, ir jis buvo išventintas į diakonus Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje.

Nuo pat mažens Ystonas troško dalyti Viešpaties vakarienės sakramentą. Bet šią šventą galimybę lydėjo verianti baimė, kad jam nepavyks, kad jis parkris, kad iš jo šaipysis arba jis sau ir savo šeimai užtrauks gėdą.

Matote, Ystonas serga reta ir labai destruktivia liga – įgimta Ulricho raumenų distrofija. Ji palaipsniui pripildė jo jauną gyvenimą didžiulių iššūkių ir sudaužė jo viltis ir svajones dėl ateities. Netrukus jis visą laiką sėdės neįgaliojo vežimelyje. Jo šeima nekalba apie tai, kas jo laukia vėliau.

Tą sekmadienį, po išventinimo, Ystonas pirmą kartą dalijo sakramentą. Jis motyvavo save tuo, kad pats gali prieiti ir pateikti šiuos šventus simbolius savo tėvui, kuris buvo apylinkės vyskupas. Laukdamas tos užduoties jis maldavo, prašė ir su ašaromis meldė, kol gavo patikinimą, kad niekas, niekas nemėgins jam padėti. Dėl daugelio tik jam žinomų priežasčių jam reikėjo tai padaryti pačiam, be pagalbos.

Kai kunigas sulaužė ir palaimino duoną, simbolizuojančią suluošintą Kristaus kūną, Ystonas savo suluošintu kūnu nuklibinkščiaavo paimti padėklo. Tačiau nuo susirinkimų namų grindų iki pakylės viršaus buvo trys didoki laipteliai. Taigi, gavęs padėklą, jis iškėlė jį taip aukštai, kaip galėjo, ir padėjo ant paviršiaus virš turėklų. Tada, atsisėdęs ant aukštesnio laiptelio, jis abi rankomis užkėlė dešinę koją ant pirmojo laiptelio. Tada jis užkėlė kairę koją ant to paties laiptelio ir taip toliau, kol, vargais negalais, užkopė į savo asmeninio trijų laiptelių Everesto viršūnę.

Tada jis sunkiai nulaviravo iki stovo, į kurį kabindamasis atsistojo. Jis sugrįžo prie padėklo. Dar keli žingsniai ir jis atsistojo priešais vyskupą, savo tėvą, kuris, ašaroms srūvant iš jo akių per veidą, turėjo susilaikyti, kad neapkabintų šio

flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, “I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do.”

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, “Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God’s ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ’s priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God’s sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

tobulai drąsaus ir ištikimo sūnaus. O Ystonas, su palengvėjimu plačiai šypsodamasis, būtų galėjęs pasakyti: „Aš pašlovinau [savo tėvą ir] atlikau darbą, kurį [jis man davė] nuveikti.“

Tikėjimas, ištikimybė, tyrumas, pasitikėjimas, dorumas ir galiausiai meilė tam tėvui, kuriam jis taip norėjo patikti. Šios ir daugybė kitų savybių verčiamus taip pat pasakyti: „Kas nusizemins kaip šis vaikelis, bus didžiausias dangaus karalystėje.“

Seserys, broliai ir draugai, liudiju, kad gražiausių man žinomų kūrinių sąrašo viršuje yra kūdikiai, vaikai ir jaunuoliai, tokie pat dori ir neįkainojami, kaip ir tie, kuriuos minėjome šiandien. Liudiju, kad jie yra žemėje klestinčios Dievo karalystės stiprybės ir grožio atvaizdai.

Taip pat liudiju, kad jaunystėje Džozefas Smitas matė tai, ką sakė matęs, ir kalbėjo su tais, su kuriais sakė kalbėjęs. Liudiju, kad nuolankus ir tyras Raselas M. Nelsonas yra Dievo iššventintas ir apdovanotas pranašas ir regėtojas. Visą gyvenimą skaitęs, aš liudiju, kad Mormono Knyga yra labiausiai praturtinanti knyga, kokią esu skaitęs, ir mano mažos buveinės daugelio buveinių karalystėje sąvaros akmuo. Liudiju, kad kunigystė ir malda – Kristaus kunigystė ir jūsų maldos – atnaujina mano gyvenimą. Žinau, kad visa tai tiesa, ir apie tai liudiju ištikimiausio ir nuolankiausio iš visų Dievo sūnų – Alfos ir Omegos, didžiojo Aš Esu, nukryžiuotojo, ištikimojo liudytojo – būtent Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.